

до 40-та, най-много до 50 годишната си възраст и като дойдатъ тия години, казватъ: сега да се учатъ младитѣ вече, ние старитѣ се научихме. Тѣзи стари, обаче, постоянно изгубватъ своитѣ капиталы. Тѣ знаятъ това, което сж писали старитѣ писатели, а това, което сж писали новитѣ писатели, не го знаятъ. Само онзи човѣкъ, който се учи отъ Бога, той е човѣкътъ, у когото Божественото съзнание всѣки день влага по нѣщо ново. Туѣ знание иде непосредствено въ свѣта. Прѣдставете си двѣ дѣца, които изучаватъ живота. Едното дѣте изучава живота по картини, а другото дѣте всѣки день го извеждатъ всрѣдъ природата, на полето, тамъ да го изучава. Питамъ: кое дѣте ще има по-реални схващания за живота? Прѣдставете си, че единъ човѣкъ изучава живота въ кинемотографа, а другиятъ го изучава реално, тѣй както си е. Кой отъ двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точенъ кинемотографътъ, все ще му липсва нѣщо. Колкото единъ писателъ и да е виденъ, колкото и да е психологъ, мъчно ще може да опише подробноститѣ които се криятъ въ гнѣнитѣ на човѣшката душа. Колкото и да е виденъ единъ писателъ моралистъ, мъчно ще може да опише, въ какво седи великия моралъ. Има тънкости, които мъчно се подаватъ на описание.

Ще ви приведа единъ примеръ за единъ светия, който живѣлъ цели 20 години въ пустинята и дълго време се молилъ на Христа за своето спасение. Единъ день Христосъ му се явилъ и му казалъ: „Остава ти още само единъ день, когато ще ти се откриятъ всички тайни и ще се приберешъ горѣ на небето да живѣешъ съ мене“ Напуца той